

Update Maria

Maria is geslaagd voor haar VMBO-B. Ze gaat nu verder op het MBO waar ze instroomt op niveau 2. Ze heeft haar examen gehaald en sluit haar 4 jarige opleiding op deze school af. Zij zelf vindt het héél erg jammer. En ik kan het me ook heel goed voorstellen omdat het een enorme veilige en ontzettend leuke school geweest is. Een school met hart voor de kinderen waar ze met ongelooflijk veel begrip en geduld met deze wel heel bijzondere grootstadse populatie om weten te gaan. Kinderen die soms, of misschien wel wat vaker dan in andere gevallen, niet altijd zo eenvoudig in elkaar zitten. Met allerlei achtergronden en omgevingen.

Omdat de school zo veilig was en de structuur zo duidelijk, is het tegelijk een heel goede Sovatraining geweest, deze afgelopen 4 jaar.

De incidentjes die hebben plaatsgevonden zijn uiteindelijk niet veel geweest en allemaal tot een goed einde gebracht. Het mocht geen naam hebben.

Maria is gegroeid hierdoor. Door het begrip dat er was voor haar toch wel een beetje ‘aparte zijn’. Zij heeft zich kunnen ontplooien. Heeft geleerd met aardige en (voor haar gevoel) minder aardige mensen om te gaan. Ze heeft geleerd dingen uit te praten. Ze heeft geleerd om wat meer in het openbaar haar mondje te roeren. Al zal ze nog steeds een beetje de observator blijven die ze was.

Maar ze heeft ook geleerd om op te komen voor anderen. Om haar grenzen te trekken soms.

Ze blijft bijzonder door de manier waarop ze haar binnenwereld scheidt van haar buitenwereld. Hoe ze alleen bij bepaalde mensen zich kan openbaren. Dat ze sommige dingen absoluut niet wil delen met ons, of met anderen. Of juist met een ander maar absoluut niet met ons. Of andersom ook.

Hoe ze soms, als iemand in haar ogen het totaal verknald had, toch moest leren praten terwijl ze diegene misschien wel het liefst naar Mars zou sturen. En dan spreek ik niet van puberige halsstarrigheid maar toch een forse (in mijn ogen) vorm van afwijzing. Maar er valt ook over te praten tegenwoordig. Zonder deuren die dicht knallen. Dat is nog maar een enkele keer. En als ze écht boos is, is ze misschien nog maar één of hooguit (hopelijk) twee dagen onbereikbaar voor ons.

Ze kan gelukkig haar ei kwijt op de sociale media. Maar dat is tevens een valkuil. Dát is iets wat moeilijk bespreekbaar blijft en dat ook een gevarenzone blijft. Is het dat al sowieso voor pubers, voor dit soort kwetsbare kinderen helemaal. Misschien nog net iets meer goedgevolvig. Dat moet besproken blijven worden. Ook als de oren (letterlijk met de vingers) dicht gaan. Gezegd hebben is misschien toch ook ergens binnenkomen, denk ik altijd maar. En misschien op een ander moment dan weer iets beter bespreekbaar.

Maria vindt het héél erg jammer dat de schooltijd op deze school er op zit. Tegelijk is ze ook heel blij en trots dat ze haar diploma heeft behaald. En wij zijn dat met haar.

En we danken de school en de Ambulant Begeleider van REC 2 ook enorm voor hun bijdrage in de begeleiding van Maria! Zonder al deze hoofden en handen was het misschien héél anders gelopen. De zorg die nu geboden is, is zó verschrikkelijk belangrijk geweest. En heus, géén gepamper, maar met een hele grote helpende hand van de AB-er en heel goed overleg met de school en een luisterend oor als ze daarom vroeg, is dat in deze tijd bijna ouderwets te noemen. Maar van eeuwige waarde!